

[Ove Munch.]

interesser. Det forekommer mig at være lidt i modstrid med udenrigsministerens fremsættelsestale, hvor der står, at Danmark med sin deltagelse i denne overenskomst manifesterer sin vilje til et samarbejde om løsning af de internationale råvareproblemer. Jeg mener, det er ganske fortræffeligt at have denne vilje, fordi råvareproblemerne især er problemer for u-landene, u-lande, hvis økonomi er ensidigt orienteret, sådan at landene er ekstremt følsomme over for svingninger i råvarepriserne.

Mekanismen i overenskomsten er gennem kvotaordninger at nå en begrænsning i udbuddet af sukker på det frie marked og derved en prisstabilisering, og det er formentlig ganske fornuftigt som en midlertidig foranstaltning. Om det er fornuftigt som en varig foranstaltning, ved jeg i grunden ikke, det forekommer mig lidt tvivlsomt.

Betænkeligt forekommer det mig at være, at Danmark optræder som eksportør. Jeg vil ikke tale for en total nedlæggelse af den danske sukkerproduktion, men jeg har det standpunkt, at vores egen produktion med rimelighed kan begrænses, sådan at den kan holdes inden for det indenlandske forbrug. Også tidligere ordførere har været inde på den svaghed, der er ved overenskomsten, at den kun omfatter en meget begrænset del af omsætningen over grænserne af sukker, derved at fællesmarkedet og USA ikke deltager.

En enkelt paragraf i overenskomsten, nemlig artikel 55, stk. 1, forekommer mig at være meget betænkelig. Der står her, at ethvert medlem skal:

„iværksætte sådanne foranstaltninger, som det finder hensigtsmæssige til fremme af sukkerforbruget og til fjernelse af eventuelle hindringer for dettes vækst.“ Jeg vil spørge udenrigsministeren, om han mener, at det er rimeligt, at regering og folketing binder sig til at forøge sukkerforbruget her i landet.

Også en anden paragraf fortjener omtale, nemlig artikel 50, hvor der står:

„1. Medlemmerne erkender, at subsidier til produktion eller afsætning af sukker, som direkte eller indirekte medfører øget eksport eller mindre import af

sukker, kan bringe opnåelsen af overenskomstens mål i fare.

2. Såfremt et medlem yder eller opretholder sådanne subsidier, herunder enhver form for indkomst- eller prisstøtte, skal det i hvert kvotaår skriftligt underrette rådet om subsidieringens omfang og beskaffenhed samt om de omstændigheder, der gør subsidieringen nødvendig.“

Vi har her i landet en fast afregningspris for sukkerroer, godkendt af folketingets sukkerudvalg, og det er efter min formening en sådan subsidiering, det er i hvert fald en prisstøtteordning, og jeg vil formode — det er min bedømmelse — at man skal benytte den nævnte artikel 50 i denne anledning.

I overenskomsten indgår nogle bestemmelser om reekspport af sukker fra de østeuropæiske lande, der i store mængder importerer cubansk sukker, og virkningerne af disse bestemmelser kan jeg i hvert fald ikke umiddelbart overskue.

Sammenfattende vil jeg sige, at overenskomsten rummer en sympatisk intention, men altså også elementer, som vækker betænkeligheder.

Sigsgaard: Lad mig straks sige, at sukkeroverenskomsten er et skridt i den rigtige retning, og VS vil derfor, trods visse svagheder ved overenskomsten, stemme for ratifikationen, men der er grund til at gøre visse bemærkninger om Danmarks sukkropolitik, i den forbindelse.

Det er normalt forbudt at indføre sukker i Danmark, og De Danske Sukkerfabrikker har på den måde monopol på levering af sukker til det indenlandske forbrug. Nu er det sådan, at dansk sukker, roesukker i det hele taget, er af ringere kvalitet og desuden dyrere end oversøisk sukker, fremstillet af sukkerrør. Vi er altså simpelt hen ikke konkurrencedygtige på dette område, og derfor er hr. Lysholt Hansens interesse for en større sukkerekspport eller bekymring over begrænsningen af den lidt svær at forstå. Vi var måske nok bedre tjent på længere sigt med at lægge produktionen om til andre eksportvarer end lige netop sukker.

Da den hjemlige sukkerforbrugende industri skal kunne konkurrere med udlandet, har man indført en ordning, sådan at indu-